

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਸ.ਤੀ ਹੈ, ਸੱਚੀ ਸ.ਤੀ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵੱਚ ਮਲਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ, ਸਵਧਰਮ ਵੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਹਿੜੀ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ?
- ਉਤਰ:- ਪਾਪ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਦੀ ਨਾਲੋਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦੇਣ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਮਤਲਬ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।
- ਗੀਤ:- ਇਸ ਪਾਪ ਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ...

ਓਮ ਸ.ਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਸੁਖਧਾਮ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਰਤ ਸੀ। ਚੈਨ ਅਤੇ ਸੁਖ ਉਸ ਸਤੀਯੁਗ ਵੱਚ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਨਰਕ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਨਰਕ ਵੱਚ ਸੁਖ ਸ.ਤੀ ਅਤੇ ਚੈਨ ਕਥਿ ਆਏ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਨਰਕ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹੀ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਖਧਾਮ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੁਖਧਾਮ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਸਿਥ ਧਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਪਉਰਣੀ ਵੀ ਸੀ, ਸੁਖ ਸ.ਤੀ ਵੀ ਸੀ, ਸੰਪਤੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਪਤਤਿ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਦੁਖਧਾਮ। ਭਾਰਤ ਸੁਖਧਾਮ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਵਿਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਾਂ - ਉਹ ਹੈ ਸ.ਤੀਧਾਮ। ਸ.ਤੀ ਉਥੇ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵੱਚ ਹੀ ਮਲਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ.ਤੀ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਨਰਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਉਥੇ ਜਦੋਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਸ.ਤੀ ਵੱਚ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ.ਤੀ ਕੋਈ ਜੰਗਲ ਆਦਿ ਵੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਲਿ ਸਕਦੀ। ਸ.ਤੀਧਾਮ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਸਤੀਯੁਗ ਵੱਚ ਸੁਖ ਵੀ ਹੈ, ਸ.ਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਖਧਾਮ ਵੱਚ ਸ.ਤੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵੱਚ ਮਲਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੁਖਧਾਮ ਵੱਚ ਵੀ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਖਧਾਮ ਵੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਖ ਸ.ਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਹੈ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਪਤਤਿ ਧਾਮ, ਤਾਂ ਹੀ ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਨਿਪਿਨ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਆਰਫਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਸ ਵੱਚ ਲੜ੍ਹਹਦੇ ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੰਨਾ ਦੁੱਖ ਅਸ.ਤੀ, ਮਾਰਾ - ਮਾਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣਰਾਜ। ਰਾਮਰਾਜ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵੱਚ ਨਾ ਸੁਖ ਹੈ, ਨਾ ਸ.ਤੀ ਹੈ। ਰਾਮਰਾਜ ਵੱਚ ਸੁਖ ਸ.ਤੀ ਦੋਨੋਂ ਸੀ। ਆਪਸ ਵੱਚ ਕਦੀ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਥੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ 5 ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਮੁੱਖ। ਫਰਿ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ। ਭਾਰਤ ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਥੇ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਕਦੀ ਕਸਿ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇ ਨਾ ਸਮਝੋ - ਕੋਈ ਲੱਖਪਤੀ, ਕਰੋੜਪਤੀ ਪਦਮਪਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਖੀ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਭਭਕਾ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਨਿਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਇਸਤੋਂ ਬਾਦ ਫਰਿ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੋਂ ਬਾਦ ਫਰਿ ਨਰਕ ਦੇ ਦਵਾਰ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ.ਸ਼ਤਰਾਂ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਮਲਿਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਬਲਿਕੁਲ ਬੱਲੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ- ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਮਤਲਬ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ। ਭਾਰਤ ਜੋ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਉਹ ਨਰਕ ਕਵਿੱ ਬਣਿਆ? ਰਾਵਣ ਨੇ ਬਣਾਇਆ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਮਲਿਆ, 21 ਜਨਮ ਸਵਰਗ ਵੱਚ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਫਰਿ ਭਾਰਤ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਕਲਯੁਗ ਵੱਚ ਆ ਗਿਆ ਮਤਲਬ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਹੋ ਗਈ। ਇਸਲਈ ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਤਤਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ - ਸ.ਤੀ ਪਤਤਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਮਲਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਕੰਨਾ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਪੈਸਾ ਚੋਰੀ ਹੋਇਆ, ਅੱਜ ਦੇਵਾਲਾ ਮਾਰਿਆ, ਅੱਜ ਰੋਗੀ ਹੋਇਆ। ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖ - ਸ.ਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਦੁਖੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਾਵਣ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਤੀਯੁਗ ਵੱਚ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਦੀ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਸਦੈਵ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਹੈ। ਉਥੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੱਦ ਤਕ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਨਾ ਦੇਵੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੁੱਖ ਦਾ ਗ੍ਰਹਣਿ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਣਿ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਣਿ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਨਾ ਦੇਣ ਉਦੋਂ ਤੱਕ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਾ ਸਕਣ। ਬਾਪ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਬਿਗਰ ਗਤੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਗਤੀ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ ਮਾਨਾ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਸੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਣੀ ਹੈ।

ਚੌਲੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾਉ ਚੌਲੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਚੌਲੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਨਾਉ ਚੌਲੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਨਾਉ ਵਰਲਡ ਵੱਚ ਨਾਉ ਚੌਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਓਲਡ ਵਰਲਡ ਵੱਚ ਓਲਡ ਚੌਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਰੋਬਰ ਜਮਨਾ ਦਾ ਕੰਠਾ ਸੀ, ਚੌਲੀ ਪਰਸਿਥਾਨ ਸੀ। ਸਤੀਯੁਗ ਸੀ ਨਾ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਪੁਰਾਣੀ ਚੌਲੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ, ਨਵੀਂ ਚੌਲੀ ਸੀ

ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗੌਰਮੰਟ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਅਧੂਰੀ ਹਸਿਦ੍ਰੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਤੋਂ ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਆਏ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਦਾ ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਵਿ ਫਰਿਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵੇਖੋ ਕੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਰਿ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਕੋਣ ਬਣਾਵੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਦੇ ਸਵਿਏ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸਨ ਸਭ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੀਮਾਰ ਰੋਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਫਰਿ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ। ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਨਰਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ.ਸ਼ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਫ.ਲਿਸਫ.1, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਉਹ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ.ਸ਼ਤਰਾਂ ਦੀ ਫਲਿਸਫ.1 ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਸ.ਸ਼ਤਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਸਪ੍ਰਚਿਲ ਨਾਲੇਜ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਪ੍ਰਚਿਲ ਫਾਦਰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜ ਰੂਪ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹਾਂ। ਇਸ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦੀ ਉਮਰ ਕੀਨੀ ਹੈ। ਕਵਿ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਫਰਿ ਕਵਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸੁ.ਰੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦੇਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫਰਿ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਲਿਦੀ ਹੈ ਫਰਿ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਰੇਤਾ ਵੱਚ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਰਿਫ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਰਾਹਮਣਾ ਨੂੰ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਸਰਿਫ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਲਿਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਮਨ ਦੀ ਸ.ਤੀ ਕਵਿ ਮਲਿ। ਪਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਆਰਗਨਜ ਹਨ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਆਰਗਨਜ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਰੇਤਾ ਤੱਕ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਫਰਿ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਜੋ ਸੀ ਉਸ ਵੱਚ ਖਾਦ ਮਲਿ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਕਵਿ ਬਣਨ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਆਤਮਾ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਓਗੇ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨ ਦੀ ਸ.ਤੀ ਕਵਿ ਮਲਿ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਇੱਥੇ ਸ.ਤੀ ਕਵਿ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ ਕਉਕਿ ਇਸ ਵੱਚ ਵਕਿਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਲਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਰਿ ਰਾਵਣ ਦਾ ਸਾਥ ਮਲਿਣ ਨਾਲ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਵੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਲੰਗਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਬਾਪ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਜੀਵਨਬੰਦ ਦਾ ਸ਼ਰਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਹੈ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਵੱਚ ਕਸਿ ਨੂੰ ਸੁਖ ਮਲਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ.ਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ, ਸ.ਤੀਧਾਮ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਹਾਂ ਹੀ ਗਰੀਬ ਨਵਿਜ। ਇੱਥੇ ਗਰੀਬ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਸ.ਹੂਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵੱਚ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸੁਖ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਨਵਿਜ ਹਾਂ। ਸ.ਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਇਨ੍ਹੀ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਉਕਿ ਇੱਥੇ ਸ.ਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਸ.ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਪ੍ਰਰਜਾ ਵੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਸਵਰਗ ਵੱਚ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਪਰ ਉਚ ਪਦਵੀ ਗਰੀਬ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਰੀਬ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਧਨਵਾਨ ਹਾਂ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਧਨ - ਮਾਲ ਸਭ ਮੀਟੀ ਵੱਚ ਮਲਿ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਵੀਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹਿਨਤ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ। ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ, ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਦਾ ਸੰਗਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹਰ 5 ਹਜ.ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਫਰਿ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਹਸਿਦ੍ਰੀ, ਜੋਗਰਾਫੀ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨਿ- ਮੰਨਿ ਸੀਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਰੱਖ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਹੈ।

2. ਧਨ ਮਾਲ ਦੀ ਸਾਹੂਕਾਰੀ ਦਾ ਨਸ.ਾ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸ.ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਮਹਿਨਤ - ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਮੁਰਤੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਅਕਰਸ਼ਣਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਉਪਰਾਮ ਅਤੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਭਵ। ਉਪਰਾਮ ਅਤੇ ਸਾਕਸ਼ੀਪਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਧਿਆਨ ਵੱਚ ਰਹਿਣ - ਇੱਕ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਦੂਸਰਾ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਵੱਚ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਚ ਮਹਿਮਾਨ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਮੁਰਤੀ ਵੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਖੁ.ਦ ਅਤੇ ਸਹਜਿ ਹੀ ਸਰਵ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਲਗਾਵ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਮਹਾਨ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਜੋ ਸਧਾਰਨ ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਜ਼ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਰਵਿਰਤਨ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨ ਸਮਝ ਕੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਮਹਿਮਾ ਯੋਗ ਵੀ ਬਣ ਜਾਓਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸਰਵ ਦੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸਹਯੋਗ ਦੀ ਬੂੰਦ ਨਾਲ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਵੀ ਸਹਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

*****